

عنوان مقاله:

جلوه ی عشق در رباعیات خواجه ابوالوفا خوارزمی

محل انتشار:

سومین همایش ملی زبان، ادبیات و بازشناسی مشاهیر و مفاخر (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

منوچهر توسلی - دانش آموخته ی کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه بیرجند

زکریا طغانی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد تربت حیدریه

خلاصه مقاله:

عشق از اساسی ترین و مهمترین مسائل عرفانی است که جنبش و حرکت ذرات هستی وابسته به وجود آن است. در تعریف عشق سخنان زیادی بیان داشته اند و هر کس به اقتضای درک و فهم خود از عشق سخن گفته است. با نگاهی عرفانی، عشق بال پرواز روح است به آنجایی که با عقل نمیتوان به آن رسید و میتوان آن را کامل کننده ی روح انسانی دانست. خواجه ابوالوفا خوارزمی از عرفا، شعرا و کبار خوارزم در قرن نهم میباشد که عشق در روح و جانش متجلی گردیده و در آثار وی متبلور شده است. او عاشق شده و درد عاشقی را درک کرده است. از عشق جسمانی و مادی فراتر رفته و از عشق الهی و روحانی صحبت میکند. در این پژوهش نیز که به شیوه ی توصیفی-تحلیلی و با استفاده از منابع کتابخانه ای انجام گرفته، پس از نگاهی مختصر به مقوله عشق و بیان زندگی، احوال و افکار خواجه ابوالوفا، برای دستیابی به مفهوم عشق در شعر وی، رباعیاتش مورد واکاوی قرار گرفت. حیات بخش بودن، درمانگری دردها، محرک اصلی عاشق بودن، کشف ضمیر، عامل تهذیب نفس و چراغ راه و هدایتگر بودن از جمله ویژگی های عشق است که در رباعیات خواجه مشهود میباشد.

کلمات کلیدی:

خواجه ابوالوفا خوارزمی، پیر فرشته، عشق، رباعیات.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/894759>

